

om frie varebevægelser) i EF-traktaten af 25. marts 1957, således som de fandt anvendelse den 6. september 2001, samme traktats artikel 48 ff. (princippet om fri bevægelighed for personer) eller samme traktats artikel 59 ff. (princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser), for så vidt som det følger af disse artikler, at et tysk selskab, som gennem sælgere, der er etableret i Nederlandene, i Belgien sælger eller vil sælge tidsskriftabonnementer, a priori er underkastet indhentelse af en forudgående og midlertidig tilladelse, og at en overtrædelse af disse bestemmelser gøres strafbar, mens de hensyn, som lovgiver hermed ønsker at beskytte, kunne sikres på en mindre indgribende måde?

- b) Gør det nogen forskel for besvarelsen af det første spørgsmål, at samme lov af 25. juni 1993 ikke desto mindre betinger salg af aviser, tidsskrifter og endog tidsskriftabonnementer af denne forudgående tilladelse?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. januar 2003 af Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten

(Sag C-22/03)

(2003/C 70/13)

Ved kendelse afsagt den 21. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er direktiv 85/303/EØF⁽¹⁾ og særlig fortolkningen af direktivets artikel 11 og 12 til hinder for, at der af værdipapirinstitutioner opkræves en afgift som beskrevet i det foregående af bruttoindtægterne ved virksomhed i forbindelse med værdipapirer?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/303/EØF af 10.6.1985 om ændring af direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 156, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. januar 2003 af Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl.

(Sag C-23/03)

(2003/C 70/14)

Ved kendelse afsagt den 13. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 6 i direktiv 68/151/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at den forpligter medlemsstaterne til at fastsætte passende sanktioner ikke blot for manglende offentliggørelse af et handelsselskabs balance og resultatopgørelse, men også for en urigtig offentliggørelse af sådanne dokumenter, af andre meddelelser vedrørende selskaber til selskabsdeltagere eller offentligheden eller af enhver anden oplysning om selskabets økonomiske, formuemæssige eller finansielle stilling, som det selv eller den koncern, som det tilhører, er forpligtet til at fremlægge?
2. Skal det første direktiv 68/151/EØF og det fjerde direktiv 78/660/EØF⁽²⁾, og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. det første direktivs artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 samt det fjerde direktivs artikel 2, stk. 2, 3 og 4, som ændret ved direktiv 83/349⁽³⁾ og direktiv 90/605⁽⁴⁾, under hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at træffe »passende sanktioner« for overtrædelse af direktiverne, fortolkes således, at de nævnte bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for tilsidesættelse af pligten til offentliggørelse og afgivelse af redelige oplysninger i visse selskabsdokumenter (herunder balance og resultatopgørelse), når

- a) den urigtige meddelelse kun er af kvalitativ art

- b) den urigtige meddelelse eller undladelsen heraf ikke medfører en ændring af resultatopgørelsen for det pågældende regnskabsår eller en ændring af selskabets nettoformue ud over visse procentsatser

- c) der er afgivet oplysninger baseret på en skønsmæssig beregning, som ganske vist har til formål at skuffe selskabsdeltagere eller offentligheden med henblik på at opnå en uberettiget vinding, men som, isoleret set, ikke afviger så meget fra korrekte oplysninger, at den fastsatte grænse overskrides
- d) de urigtige eller bedrageriske undladelser og de meddelelser og oplysninger, som ikke giver et redeligt billede af selskabets formuemæssige og finansielle stilling og dets resultatopgørelse, under alle omstændigheder ikke »mærkbart« ændrer koncernens formuemæssige og finansielle situation?
3. Skal det første direktiv 68/151/EØF og det fjerde direktiv 78/660/EØF, og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. det første direktivs artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 samt det fjerde direktivs artikel 2, stk. 2, 3 og 4, som ændret ved direktiv 83/349 og direktiv 90/605, under hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at træffe »passende sanktioner« for overtrædelse af direktiverne, fortolkes således, at de nævnte bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som indfører en sanktionsordning for selskabernes tilsidesættelse af deres forpligtelser til offentliggørelse og afgivelse af redelige oplysninger, der skal sikre beskyttelsen af »såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser«, og hvorefter
- a) det for de grovere lovovertrædelser (med formuetab) kun er selskabsdeltagere og kreditorer, der har ret til at påtale, hvilket udelukker en generel og effektiv beskyttelse af tredjemand
- b) kun de mindre grove lovovertrædelser (hvor der ikke er indtrådt noget formuetab og ikke er indgivet nogen anmeldelse) kvalificeres som en forseelse, hvilket af de førnævnte grunde har ringe generalpræventiv virkning efter den straffeprocessuelle ordning, der gælder i Italien
- c) private har mulighed for helt at sætte beskyttelsen af det retsgode, som gennemskueligheden af selskaber udgør, ud af kraft ved ordningen med en forsinket tilbagetrækning af anmeldelsen?

Sag anlagt den 15. januar 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-24/03)

(2003/C 70/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Maurizio Fiorilli.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Annul创新 af Kommissionens beslutning nr. 4127 af 5. november 2002 ⁽¹⁾, som fra EF-finansieringen i henhold til EUGFL, Garantisektionen udelukker følgende udgifter afholdt af Den Italienske Republik:

- regnskabspost B.2.1. — endelig regnskabsafslutning 1999/2000 — frugt og grøntsager — beløb: 68 050,00 EUR
- regnskabspost B.2.1. — endelig regnskabsafslutning 2000/2001 — frugt og grøntsager — beløb: 7 853,00 EUR
- regnskabspost B.4.1.6. — endelig regnskabsafslutning 1998/1999 — oplagring af korn — beløb: 1 272 616,34 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Frugt og grøntsager

Ifølge Kommissionen har de italienske myndigheder ikke fuldt ud overholdt bestemmelserne i forordning nr. 2200/96 ⁽²⁾ (art. 25) og nr. 659/97 ⁽³⁾ (art. 9, stk. 2 og 3) med den virkning, at det er kommet til en for lav ansættelse af de mængder, som er meddelt i retsakten om fastsættelse af tilbagetrækningspræmien fra EF: Dette medførte, at Kommissionen fastsatte en høj tilbagetrækningspræmie.

Det må dog antages, at de italienske myndigheder på grundlag af den gældende EF-ret har tilstillet Kommissionen tilstrækkelige oplysninger til, at den ville have mulighed for at omberegne tilbagetrækningspræmien med ubetydelige forskelle i forhold til det endelige resultat, der var meddelt af det betalende organ. Den manglende berigtigelse af tilbagetrækningspræmien ved Kommissionen kan ikke føres tilbage til de italienske myndigheder, som har sørget for at give meddelelse om forholdet og om en beløbsansættelse.

⁽¹⁾ EFT L 65 af 14.3.1968, s. 8.

⁽²⁾ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

⁽³⁾ EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60.